

Arsenio Pachón 2011. februári előadása

I. rész

Székely János püspök atya szeretettel köszönti Arsenio Pachónt, aki ismét eljött közénk, hogy a Cursillo három napjának felépítéséről, lefolyásáról és a világi beszédek fő hangsúlyairól beszéljen nekünk a mai napon. Segít bennünket abban, hogy a Cursillo hiteles forrásainak és a mozgalom világszerte szerzett tapasztalatainak és mindenekelelt a Szentlélek megvilágosító jelenlétének fényében tudjunk ezekben jobban eligazodni.

Köszönti a házigazda Verbita Rend vezetőit, munkatársait és valamennyi megjelentet.

Köszönöm Székely János püspök atyának az ismételt meghívást. Köszönöm, hogy ilyen sokan jöttek el, hiszen, ha ti nem lennétek itt, akkor én sem jöttem volna Budapestre. Már úgy érzem magam Magyarországon, mintha én is magyar lennék. A barátaim kérdezik is, hogy mit nyújt nekem Budapest és én azt válaszolom, hogy nagyon-nagyon sokat.

Amint már elmondtam, csak egy Cursillo van. Ez a kereszténység Cursillója és csak egy van belőle. Ha van egy másik, akkor az már nem ez! Ezért nagyon fontos, hogy ismerjük az előadásokat, a tartalmukat. Fontos, hogy meglegyen az egység és a hűség az eredeti gondolatokhoz. A beszédek vázát megadják az előadások. Ugyanakkor nagyon fontos, hogy a Cursillót azzal kezdjük, hogy a jelöltek szabadságát nagyon tiszteljük. A Cursillo egy módszer! Átadjuk az alapokat, az alapvető élményt, a kereszténység alapvető élményét, a tanúságtételek és a szavak által. A Cursilloban az a fontos, hogy a kereszténységnek az alapvető igazságaival foglalkozunk.

A Cursillo nem létezne, ha minden keresztény keresztényként élne, akkor ui. nem kellene Cursillót tartani. Mivel sok keresztény van, és nagy dolgokat akarnak megvalósítani, jó, hogy van a Cursillo, hogy emlékeztessen bennünket az alapvető dolgokra. Az alapvető az, hogy az Isten szeret bennünket. Ha jó keresztények akarunk lenni, Isten szeretetét kell a világban szétszórni. Ez, amit a Cursillo át akar adni a jelölteknek. Kell, hogy megérezzük Isten irántunk való szeretetét az ima által és a tanúságtételek által, amit az előadóktól hallunk. Fontos feladata a munkatársaknak, hogy ezeket az alapvető igazságokat átadják a jelölteknek. Isten irántunk való szeretetét meglátjuk az állandó imádságainkban. Nem a régi, hagyományos vallásgyakorlatok által, nemcsak az ima által, nemcsak egy beszéd által, hanem konkrét tettek által is, amiket megteszünk. Sokkal jobban megérinti a személyt, amikor látja rajtunk, hogy én megteszem azokat a dolgokat, amikről beszélek. A munkatársaknak ez a munkája, kutatják és keresik a valóságot és a lényegét látják meg, amikor a jelölttel közelebbi kapcsolatba kerülnek. Megismerjük őket és a feladatunk, hogy átadjuk nekik azokat az igazságokat, amelyeket mi élünk.

Az első nap a kutatás. Keressük, megismerjük jelöltjeinket. Ami az előadásoknak a szavait és pontjait illeti: nagyon fontos, hogy az előadások nem konferencia- vagy szentbeszéd - ezek rollók, előadások annak kifejezésére, ami ott van akkor az én szívemben. Kell, hogy legyen az előadásoknak egy módszere, ez a módszer olyan, mint egy fa, melynek vannak gyökerei, van törzse, ágai és levelei is. A tíz előadás, amit a világiak adnak, valamint a papok előadásai azért vannak, hogy lehetővé tegyék, bemutassák a megélt kereszténységünket azzal a szándékkal, hogy megadjuk minden résztvevőnek a kereszténység idegrendszerét. Nem kell összekeverni a háromnapos Cursillót azzal a gyakorlattal, amit a munkatársak végeznek utána. A háromnapos Cursillo arra való, hogy megadjuk a kereszténység alapját, semmi több. Mi erre az eszköz? A szabadság!

Egy rövid mondat Bonin-tól: A Cursillo arra való, hogy a legjobb hírt adjuk át: Isten szeret engem, a legjobb eszköz által, ami a szabadság. Látni mindenkiben a legjobbat, az ő saját

személyét.

Nézzük, hogyan kezdjük a háromnapos Cursillót!

A Cursillo arra törekszik, hogy a jelölt három dolgot tapasztaljon meg:

- 1./ Pénteken találkozzon saját magával. Az az ember, aki eldöntötte, hogy részt vesz ezen a három napon, először találkozik önmagával. Ennek úgy kell történnie, hogy teljesen lemeztelenedjen saját maga előtt. Amikor én tükörbe nézek, szembesülök a személyiségem jó és rossz oldalával is. Így jöhet csak el a
- 2./ második nap, amikor találkozik a jelölt Jézus Krisztussal. Az első nap után azt kell mondja magában a jelölt, amit a százados mondott: itt vagyok Uram, de nem vagyok méltó. Belátta a saját hibáját. Szombaton a Cursillóban a jelölt Jézussal találkozik.
- 3./ A harmadik nap: találkozás a közösséggel.

Minden egyes napnak a beszédei ennek a célnak vannak alávetve. Péntek előtt van a csütörtök. Ez az a nap, amikor kezdődik a Cursillo. Mi úgy csináljuk, hogy csütörtökön délután az összes jelölttel összejövünk Palma de Mallorcán, egy téren és a munkatársak a saját kocsijukon viszik a jelölteket a Cursillo helyszínére, és amikor megérkezünk, akkor kezdődik a lelkigyakorlat. A munkatársaknak a napok forgatókönyve legyen napra, órára részletesen lebontva. Minden mozzanatot le kell írni, nem azért, hogy a betűhöz ragaszkodjunk, hogy a szabályok igazítsanak bennünket, hanem azért, hogy tudjunk kellően figyelni a jelöltekre és minden percben tudjunk csak rájuk figyelni. Az, hogy megszervezünk mindent percről percre, nem jelenti azt, hogy nem jöhet közbe semmilyen zavar. Amikor arra kerül a sor, hogy üdvözljük a jelölteket, elkezdődik egy nagyon komoly munka. Azt kérjük a jelöltektől, hogy vigyék a csomagjaikat a szobájukba és utána jöjjenek a terembe, ahol kezdődik az előadás. Ekkor van az ideje a kezdő beszédnek, amit mindig a rektor mond. Ez a rektori bevezető beszéd. Nagyon fontos, hogy ezt a rektor úgy mondja, hogy a jelöltek tisztán értsék, mi is a Cursillo. Nagyon természetesnek kell lennie a rektornak, hogy a jelöltek bízzanak és higgyenek benne. Az első pillanattól fogva megmondja, hogy a Cursillo nem fog semmit megváltoztatni. Verjék ki a fejükből, hogy a Cursillo megváltoztatja őket. Mi az, amit a Cursillo adni fog? Egyetlen dolog, egy váz, hogy ha azokat jól használják, olyan lesz, mint a szemüveg, amibe most már a jó üveg került. Ugyanazt látják, de másként, mint a Cursillo előtt. Az első este a legnehezebb. Fontos kérni egy szívességet a jelöltektől: ne ítélkezzenek előre semmi felől. Ha valaki nem néz végig egy filmet, nem is tudja utána elmesélni. Itt ebben az esetben nagyon fontos, hogy ebben a beszédben legyenek példák, amik megtörténtek. Elkezdni egy történetet (nálunk a cséplőgép történetét szoktuk elmondani), a végére kerekedik ki az egész történet. A Cursillo főleg Isten kegyelméből születik, jól meg kell mindent szervezni, de a sikere függ a jelöltek hozzáállásától is. Ezért kérjük őket, hogy vágygal, odaadással, kedvességükkel és szívükkel legyenek jelen. A rektornak éhséget kell ébreszteni a jelöltekben, hogy nagyon vágyódjanak arra, ami ebben a három napban fog történni.

II. rész

A pénteki napon az első elmélkedés a keresztút. Amikor tudjuk, hogy valamelyik jelölt merev, vagy akinek leginkább nem tetszik, hogy itt van, akkor őt bizzuk meg, hogy tartsa a keresztet. Ilyenkor fantasztikusan nagy dolgokat tapasztalhatunk meg, mert ő vitte a keresztet. Ez a személy először elutasítja, hogy megfogja a keresztet, de amikor megfogja, az az érzés, ami ott keletkezik, mindenki előtt áll és viszi a keresztet, mély, nagyon mély benyomást kelt benne.

A nap végén a munkatársak összejönnek, amikor a jelöltek elmentek aludni. Itt a feladat az, hogy előkészítsék a következő nap teendőit, megbeszéljék, hogy milyen benyomásaik voltak a jelöltekről. Ezért mi, amikor elindulunk autóval a lelkigyakorlatos ház felé, akkor a munkatársak próbálják beszéltetni a jelölteket az út alatt, hogy minél jobban megismerjék őket és az agyukban forgassák, hogyan alakítsák ki az asztalokat. Az elején arra is figyelniük kell, hogy amikor a szobákat elosztják, olyan emberek kerüljenek egy szobába, akik a leginkább különböznek. A rektor elmondja, hogy ez azért van, hogy barátkozzanak egymással. Amikor befejeződik az esti megbeszélés, a munkatársak együtt a kápolnában elbúcsúznak az Úrtól.

A pénteki nap arról szól, hogy mindenki találkozzon önmagával, ez igen fontos! Igen fontos, hogy a munkatársak tanúságot tegyenek és nagyon fontos, hogy ők keressék a kapcsolatot a jelöltekkel. Ez a reggelenél is így legyen, az atyák, a munkatársak, rektor mindannyian beszéljessenek már a reggelenél. A munkatársak azok, akik figyelnek és szolgálnak minden étkezésnél. Az első nap ne hagyják, hogy a jelöltek segítsenek.

Az első napon az Ideál beszéddel kezdünk. Ebben az előadásban két lényeges pont van. Az első, felhívni a figyelmet, hogy nem vagyunk most a kinti világban. Legfontosabb szempont, hogy készüljön fel a jelölt az Evangélium üzenetének befogadására. Másik lényeges pont: ez az előadás tudományos alapokon nyugszik. Kiemeljük a személy fontosságát az állatvilág fölött. Fontos, hogy ne a hit témájával kezdjük az előadást, az majd később jön. Tudományos alapot akarunk adni nekik, ez az első fonál, ami összeköti a többi előadást. Ezért Bonin azt mondta, hogy az ember jobb lesz, ha van egy ideálja.

Ehhez a beszédhez is különböző anekdotákat mondhatunk, pl. az oroszlánról, hogy mi történik akkor, amikor egy ember találkozik egy oroszlánnal. Az oroszlán az erdő királya, az összes állat fél tőle és a rendelkezésére áll. Egy kisebb állat az oroszlán elé áll és azt mondja, van még egy erősebb állat nálad. - Na, ezt nem hiszem, mutasd meg. Menjünk, nézzük meg együtt. Együtt mennek egy ketrechez. Odaérnek, az oroszlán azt mondja, nem nagy ügy, ez egy ketrec. A kisebb állat kinyitja az ajtót és azt mondja az oroszlánnak, parancsolj, menj előre, hiszen te vagy a király, én meg a kicsi. Az oroszlán besétál a ketrecbe, majd az ajtó bezáródik és az oroszlán a ketrec rabja. Azt akarjuk ezzel a kis mesével elmondani, hogy az emberek az értelmi képességükkel fölötté állnak az állatoknak. Az emberi lény kétdimenziójú, az egyik az anyagi, a másik az értelmi. Ez képessé teszi, hogy szabadsága folytán tudjon gondolkodni, elhatározásokat tenni, megvan a szabad akarata. Ez a szabadság semmivé válik értelem nélkül, ha nincs előtte egy ideál, amerre menni akar. Minél magasabb ez az ideál, annál erősebb és annál több erőt fog adni a személynek. Ez az ideál, ami megvan ebben az emberben, és mozgatni fogja az életben. Olyan, mint egy hajón az árboc, ami tartja a vitorlákat, minél magasabb az árboc, annál jobban segíti a hajót. Fontos, hogy az ideálnak meglegyen az állandósága. Legyen valóság, legyen elérhető. Majd ezután beszél az előadó a különböző ideálokról, megerősíti annak fontosságát, hogy mindenki ismerje a saját ideálját. Mielőtt megkezdjük az ideálról szóló előadást, már kialakítottuk az asztaltáraságokat, különböző asztaloknál helyezkedtünk el. Minden asztalnak legyen főnöke és titkára. Olyan legyen az asztalfőnök, akiről tudjuk, hogy a mindennapi életben a munkája nem nagyon fontos, most itt főnöknek érezze magát. A titkár olyan legyen, aki össze tudja fogni, amit az asztalnál elmondtak.

Miután befejeződött az előadás, adunk a jelölteknek 10 percet, hogy összefoglalják egy rajzban, amit megértettek az előadásból. A rajzlapon csináljunk öt részt, melyen legyen hely öt előadás rajzai számára. Ezen a rajzon keresztül foglalják össze, ami az előadásokból számukra fontos volt. Feltételezve, hogy az asztaloknál ülők közösen határozzák el, beszéljék meg, mit rajzolnak le. (Felosztják a lapot és utána minden előadás után lerajzolják, hogy mit értettek belőle.) A rajzok közös megegyezés alapján készülnek.

Nagyon fontos a három nap menetében a lelkesedés, mert egy szomorú szem, az csak egy szomorú szem. Az első napon, pénteken, amikor befejezzük a reggelit, egy munkatárs meséljen el egy viccet, utána menjünk az előadásra. Azután az ebédnél egy másik munkatárs szintén mondjon viccet és felszólítja a jelölteket, hogy ők is mondjanak viccet, ezáltal nagyon kellemes légkör alakul ki. Ez lelkesítően hat, hogy amikor jönnek a beszédek, mélyebb legyen a figyelem. A másik, ami nagyon jó hatású, az éneklés. Az első nap a második beszéd után énekeljünk. Mi megtanítunk egy butácska éneket, aminek semmi értelme sincs, dallamos, énekeljük spanyolul (micsoda gőz), majd franciául, utána olaszul, vicces, közös nevetéssel.

A következő beszéd pénteken a Világiak az egyházban. Bonin ezt úgy mondta, hogy Világiak a világban, majd egy atya a Világiak az egyházban. Hívő ember a világban, talán ez a jobb megfogalmazás. Mielőtt elkezdjük ezt a beszédet jó elénekelni a De Colores éneket. Ennek már van értelme. Ez jól illik ide, elmondja, hogy a világiak az egyházban hogyan viselkednek. Elmondom, hogyan született ez az ének. 1949-ben, az első Cursillóra (amit már számoztak, mert az igazán első 1944-ben volt) Bonin is elment. Volt a jelöltek között egy zenész is, aki elég nehéz énekeket énekelt. Szomorú, szürke, esős nap volt, szomorú éneket énekeltek, és úgy alakult a légkör, hogy félni lehetett, hogy hamarosan ebben a szomorú légkörben valaki azt mondja, hogy hazamegy. No, akkor most valami vidámat énekeljünk. Ez egy tipikus népdal-szerű ének, egyetemisták csoportjai énekelgették az egyetemeken és a lányok születésnapján mentek a lányok házához és énekeltek, és a lányok kihajolva az ablakokon nevetgéltek, és tetszett nekik. Az akkori kornak ez volt a legkedvesebb éneke. Az eredeti szerelmes szöveget megváltoztatták, de van benne „kukurikú” szöveg is. Sok változata van, mindenki úgy éneklő, ahogy akarja. Ez a kukorékolás tette nagyon vidámmá ezt az éneket. És ez az ének felrázta és megmentette a szomorúságba hajló Cursillót. Ezután az ének után kezdődik a tanúságtétel. Amikor találkoznak önmagukkal a jelöltek és kialakul, hogy is van az ő ideáljuk, jön ez a beszéd, hogy ezt az ideált a világban meg lehet találni, majd utána arról beszélünk, hogy mi vagyunk az Egyház. Elmondjuk, hogy mi az Egyház, és mi nem az Egyház és kiemeljük, hogy mi igazán az Egyház. Mi az, ami ne legyen és mit jelent a világi hívő a világba behelyezve. Itt már kezdik azt érezni, hogy tulajdonképpen az Evangéliumról fogunk beszélni. Mi beszélünk arról, hogy Eduardo sokat olvasott és a 20-as években sok író írt olyan személyekről, akiknek az életét Eduardo tanulmányozta. Például egy térképről, amit egy gyerek rosszkedvűségekor összetépett az iskolában. A tanár megszidja, miért tépte szét a térképet, majd azt mondja, hogy kap időt, rakja össze úgy, ahogy volt. A tanárnak az a meggyőződése, hogy nem fog menni. Amikor visszajön a terembe, a kép készen van, teljesen jól összeragasztva. Megkérdezi, hogy a fenébe tudtátok összeilleszteni? Azt válaszolták a gyerekek, hogy nagyon könnyű volt, mert észrevették, hogy a térkép hátulján egy fénykép volt, egy ember fényképe, így sikerült gyorsan összerakni és összeragasztani. A tanulság: a világ nem tanítja meg a személyt, a személy viszont megtanítja a világot. Azt is elmondjuk ebben a beszédben, hogy mi emberek tökéletlenek vagyunk, de igyekszünk jobbá lenni, Megoldás, hogy boldogok szeretnénk lenni. Mondjuk el, hogy az ember nem lehet boldog sem a pénzzel, sem a hatalommal, sem a szépséggel, csak Krisztussal lehetünk boldogok. Krisztus a megoldás! Beszélünk arról is, hogy az Egyház mi vagyunk. Próbáljuk elmondani, hogy az Egyház mi vagyunk és ha látják egy pap hibáját, vessék el az előítéletüket, hogy az összes pap nem jól viselkedik. Hiszen a papok ugyanolyan emberek, mint mi, bűnösök. Ők az Egyháznak felelnek azért, amit tettek. Amikor édesapa vagyok és rosszul viselkedek a családban, attól a család ugyanúgy család marad. Nekem, egyedül nekem kell felelnem az elkövetett bűneimért. Sajnos vannak anyák és apák, akik nem jó példák. Ugyanígy a papokról, keresztényekről ne mondjunk mi rosszat! Sokan mondanak rosszat a papokról, az Egyházzal, a keresztényekről, de ne feledjük, hogy a keresztény ember Krisztus

tükröződése a világban. Mi törekedjünk arra, hogy Krisztus tükröződése legyünk a világban ott, ahol vagyunk. Ismét elmondom a már korábban mondott példám az egy négyzetméterről. Én mindenhol egy négyzetmétert foglalok el és egy gyertya vagyok. Ha ez a gyertya meg van gyújtva és világít, akkor Krisztus tükröződése vagyok és én ott Jézus Krisztus képmása vagyok. Az a fontos, hogy meg legyen gyújtva ez a fény! Ha én a munkahelyemen vagyok, az egy négyzetméterem a munkába is jön velem és ott leszek Jézus Krisztus tükröződése és ahová megyek és viszem az égő gyertyámat, ott vagyok Krisztus tükröződése. Elmondjuk a jelölteknek, hogy mennyi ember hatalmas volt, lezuhant, leesett. Mi válasszuk Krisztust és tartsunk ki mellette. Ennek a beszédnek ez a célja. Eduardo azt mondta, hogy jobb lehet az ember ideálja által és ez megélhető ott, ahol vagyunk. Így függ össze az ideál és a hívők a világban, hogy az ideálját az ember a világban éli meg. A Kegyelem papi beszéd után kezdjük a folyosói munkát. A folyosón, a szünetekben elvegyülünk, a jelöltekkel beszélgetünk, hallgatjuk őket. Próbáljuk beszélgetésre serkenteni őket. Mostanra már hallottak két beszédet, mondják el, mi van a fejükben ezek után. Pénteken az utolsó tanúságtétel a Jámborság. Ebben a beszédben próbáljuk elvenni a hamis előítéleteket, ami a világban van. Próbáljuk nevetségessé tenni a rossz, hamis hozzáállást, nem az embereket kinevetni, nem, azt soha nem! Személyeket nem teszünk ki ennek! Amikor beszélünk, hogy mi nem az igazi vallásosság, törekszünk elmondani, hogy igen is, lehet a világban olyan személy, akinek hiteles a hite. Beszélünk ezekről a hamis vallásgyakorlóról, akik a vallásos gyakorlatokban látják a hitüket megélni, ezek a farizeusok. Akik elmennek, vallásos gyakorlatokat végeznek és a saját életükben azt csinálják, amit akarnak: „Vallásos vagyok a magam módján...” Elmondjuk, hogy milyen a hiteles vallásosság. Bemutatjuk, hogy meg lehet élni a kegyelemben való életet. Aki keresztény akar lenni, annak az életben bátornak kell lenni, hogy be tudja mutatni energiával, hogy milyen a kereszténysége - ehhez merészségre van szükségünk. A jámbor, vallásos élet az imából táplálkozik. Ez nagyon fontos! Abból is táplálkozik, hogy imádkozik, kéri az Úr segítségét a dolgaihoz! De nem csak abból áll, hogy Rózsafüzért imádkozik, szentségimádáson vesz részt, imádságos életet él, hanem, amikor megy az utcán és lát egy embert, aki láthatóan segítséget szenved, akkor segít neki. Amikor sietek és zöld a lámpa azt mondom, hogy köszönöm Istenem! Vagy segítek másnak a buszra felszállni, vagy gyönyörű naplementét látok, megköszönöm: "Istenem, köszönöm"! Ez imádság. Látom, hogy Budapest milyen gyönyörű, nekem egy imádság, hogy látom a Dunát, mindig imádság. Többet azt kérdezik, hogy mi a csodát adnak neked Budapesten? Azt válaszolom, hogy amikor Budapesten vagyok, látom a Dunát, a két partot tükröződni, nagy hálát érzek a szívemben és megköszönöm az Úrnak. Bárhol bármit teszünk, imádsággá tudjuk tenni. Amit rosszul tettünk, azt is át tudjuk alakítani imádsággá. Az a munkatárs, aki ezt a beszédet elmondta, mindent beleadott a beszédjébe, a legfontosabb pillanataiban nagyon magasan kell legyen a feszültség!

Amikor befejeződik a Jámborság beszéd, a rektor kiegészíti a beszédet. A feszültséget tapintani lehet. A rektornak el kell mondani, hogy nagyon fontos a hit. Bármilyen dolog példaként jöhet. Azt mondjuk el és mutassuk be, hogy mindezt Jézus teszi értem! Ezen a pontok elmondunk egy-két történetet a hithez. Például: rablás egy irodában. Egy ember bezárta az irodáját, hazaindult, majd eszébe jutott, hogy bent felejtett iratokat, visszament, a portás kinyitotta az irodáját, majd ott bent eszébe jutott, hogy vannak elmaradt munkái, azokat befejezte. Ezeket elvégezte, az iratokat magához vette, hazament. Másnap reggel felfedezik, hogy az irodát kirabolták. A rendőrök megkérdezik a portástól, hogy járt-e valaki az irodában, vagy látott-e valakit? Erre a portás elmondja, hogy Arsenio járt az irodában, erre mindenki Arseniora gyanakszik. Arsenionak van egy barátja, aki állítja, hogy Arsenio biztosan nem lehetett. Minden jel arra mutatott, hogy a rablást Arsenio csinálta. A barát kitarthat, hogy ilyet Arsenio nem csinál! Ezt a történetet szoktuk a hit példába tenni, hogy mutassuk meg, hogy ez a barát hogyan hitt a barátjában. Annak ellenére, hogy minden körülmény a

barát ellen szólt, tehát úgy látszott, hogy Arsenio a tolvaj. Az a hit, amivel a barát kiállt Arsenio mellett. Nekünk is így kell kiállni Krisztus mellett.

A másik példa: a hegyekben történt meg, egy óriási hóvihár kerekedett, ahol a csapatból egy lány eltűnt a hóföretetben. Együtt keresik, de a vihar nagyon-nagyon erős, majd 3-4 ember kivételével mindenki berohan a menedékházba, végül csak egyedül a lány vőlegénye keresi őt tovább. Reménytelen az örült viharban megtalálnia és mégis keresi, majd megtalálja.

Elvonszolja a menedékházba, ahol mindenki nagyon megörül, hogy megtalálta a menyasszonyát. Milyen nagyon szereti a menyasszonyát ez a fiú, hogy az életét is kockáztatta érte. Arról beszélnek a menedékházban a barátok, hogy mekkora áldozatot tett a lány megmentéséért, csak érte. Úgy kell elmondani, hogy bennünk felmerüljön, hogy mindezt Jézus Krisztus tette, ugyancsak értem, csak egyedül értem is megtette volna! Ezen a ponton mutatja meg azokat az imádságos palankákat a rektor, amiket a világ különböző részeiből, az országból küldtek és természetesen imádkoznak is azért a Cursilloért, a résztvevőkért.

Ausztráliából is kaptam egy palankát, amikor eljöttem – csak nem tudtam kinyomtatni -, hogy most ők értünk imádkoznak, sokan. Ma viszont mi imádkozunk azért a női Cursilloért, amely Palma de Mallorcán ezen a hétvégén van. A rektornak elmondtam, hogy ma itt Budapesten imádkozunk értük, ők pedig ott értünk. Miután a rektor megmutatta a palankákat, az összes palankát kint hagyja az asztalon egészen vasárnap estig, hogy a cursillisták olvassák el, hogy kik imádkoznak értük. Van, aki el is visz belőlük. Ezek a közösségi palankák.

Azt mondom, hogy a palankának nem kell személyesnek lenniük. Mi, ha közösségben élünk, szeretetben, akkor nem lehetnek különbségek. Ha úgy történik, hogy valaki személyes palankát kap, és van olyan, aki nem kap, az nem veszi ki jól magát. A munkatársak nem kapnak palankát.

Dél-Amerikában van olyan gyakorlat, hogy külön küldenek a rektornak, külön a munkatársaknak és külön a résztvevőknek. Egyszer jött egy, amit hozzám címeztek és eltűnt, nem tudom, hogy mi történt vele, de én örültem neki. Mi úgy csináljuk, hogy a személyes levelet a többi közé tesszük. Például: tegnap és tegnapelőtt többet is kaptam, de nem hoztam el, mert nincs nyomtatóm, hogy kinyomtathattam volna. Akkor ide tehettem volna az asztalra. Ausztráliából is írtak nekünk.

Amikor befejeződik a beszéd és a rektori kiegészítés, mindannyian elmegyünk a kápolnába, ezt az eseményt a rektor vezeti. Mindannyian hálát adunk a kápolnában.

III. rész

Szombaton a központi gondolat: az én kapcsolatom Jézus Krisztussal. A reggeli szentmisén felajánljuk napunkat az Úrnak. A reggeli után megszólal a csengő, amely az előadóterembe hív, ahol a következő előadást hallgatjuk.

Sok feljegyzést készített Eduardo, ezeket nem akarta kiadni legépelt formában, a leglényegesebb dolgokat kis lapokra írta. Ezeken a lapokon rögzítette, hogy a beszédek egymásba fűződnek, a különböző előadások között a suszterszék egyik lába a jámborság, vagyis a vallásosság. A suszterszék második lába – ami a következő előadás – a Tanulás.

Eduardo összefűzi, egymásba fűzi ezeket a tanúságtételeket. Első az ideál, hogy az ember legyen jobb. Azon a helyen, ahol éppen van a világi ember, a saját világában. Felfedezi a saját szívét, akkor megtalálja a vallásosságát. És ha felfedezi az értelmét, akkor elérkeztünk a tanulóhoz. Rövid kis jegyzet Eduardo-tól a tanulóhoz, hogy lássuk azt, amit mindenki látott és arra gondoljunk, amit a másik ember nem gondolt. Látni azt, amit mindenki látott és gondolni azt, amit senki nem gondolt. Az előadóteremből az összes munkatárs a kápolnába megy Jézus Krisztushoz, és imádkozik azért a munkatársért, aki az előadását fogja tartani. Nem sokáig, csak egy kicsit vagyunk együtt az Oltáriszentség előtt és utána megyünk vissza

az előadóba. Elénekelünk egy-két éneket és mindegyik előadás előtt hívjuk a Szentlelket. Érdekes, hogy sokan a jelenlévők közül nincsenek hozzászokva a minden alkalomkori imádkozáshoz. Így ezek az emberek is hozzászoknak, hogy minden egyes előadás előtt kérjük, hívjuk a Szentlelket. A Tanulás előadásban senki sem tudja adni azt, aminek nincsen birtokában. Nem arról van szó, hogy mindent megtanuljunk, de az érvényes, hogy minél többet tudunk, annál jobb. A tanulás szükséges a keresztény ember számára, mert megmutatja az Isten és az ember valóságát. Nem csak egy eszköz a tanulás, néha szükségünk van más eszközökre is. Ezek az eszközök lehetnek például egy könyv, mely könyv az Evangélium, vagy konferencián való részvétel, stb., hogy így mindenki felfedezze a kereszténységnek a mibenlétét. A mi igazi jelünk az emberek előtt az, hogy ezt éljük. Meg kell mutatnunk, hogy Krisztussal való találkozásunkban az értelemnek igen nagy szerepe van. Látjuk, hogy a vallásosságról szóló előadás a lelkesedés által behatol a szívünkbe. Hasonlóképpen be tud jutni a tanulás által is. Ez a fejünkben van elsősorban. A lelkesedés helyett behatol az értelmünkbe azzal, hogy ez a valóság. A szívnek és az értelemnek az egysége benne van abban az ideálban, amit magunk elé tűzünk. Ez az előadás a tanuláshoz útmutató, hogyan szabaduljunk meg az előítéletek sokaságától. Szabaduljunk meg a túlzott áhítatosságtól. Volt egy laikus cursillista, aki később pap lett. Könyvet írt, mivel ismerte a Cursillo mindkét oldalát, mint világi cursillista, és mint pap is. Most találkoztam vele Madridban, Miguel Benso a neve. Elmondta, hogy majdnem megsértődött, amikor a plébános úr méltatlankodva megszidta, hogy a templomban elnevette magát, mert nem értette, hogy miért. Azt mondta a plébánosnak, hogy az Úr és ő együtt nevettek egy viccen, amit ő mondott neki. Amikor elmondta a plébános úrnak is a viccet, együtt jól szórakoztak rajta, majd még tovább együtt imádkoztak.

Az értelemnek az odafordulását, hogy tanuljon tudományt vagy művészetet, mindenképpen tanulni kell. Ahhoz, hogy tudjak beszélni arról, hogy mi történik Magyarországon, nekem tanulmányoznom kell. Így van ez Istennel is: "Uram, add, hogy megismerjem magam és Téged is megismerjelek"! Kétségtelen, hogy a tanulás segítség a vallásosság számára. Nem kell, hogy a tanulás teljesen igénybe vegyen bennünket. A tanulás odáig megy, hogy nem zavarja meg az igaz áhítatot. A tanulás arra való, hogy a környezetünknek át tudjuk adni azt, amit mi látunk. Nem a tanulás kedvéért tanulunk, hogy sokat tudjunk, hanem, hogy igazán tudjunk szeretni. Ha valaki, akiben megvan a szeretet és a tanulás, az sokat ér.

A következő rollo a szentségekről szóló előadás, melyet pap mond. A beszéd után nagyon fontos, hogy bemenjünk a kápolnába és ott legyünk az Úr Jézus előtt. Azért mondjuk, hogy menjünk a kápolnába, hogy találkozzunk az Úr Jézussal.

„Uram, itt van Juan (János)!” Elmondok egy történetet. Egy munkásember – Juan - az ebédidejében dél felé bement a templomba, 1-2 percig ott maradt, majd kiment. Ez történt nap-nap után, következetesen. A pap látta őt és elkezdett gondolkodni, mit akar ez az ember minden nap a templomban? Egyik napon odament Juanhoz és megkérdezte: - Mondja, mit csinál itt a templomban minden nap dél körül? Hát plébános úr, én nem csinállok semmit, itt dolgozom a közelben, van fél órára ebédre, ebből megtartok 5 percet, eljövök a templomba, leülök oda, ahol az Úr engem lát, azt mondom neki: „Uram, itt vagyok!” Az Úr azt válaszolja, „Jól van, Juan!” - majd visszamegyek dolgozni. A plébános nagyon meglepődött. Eltelt egy idő és nem ment a templomba Juan. A pap elment a közeli építkezésre, ahol dolgozott és megkérdezte, hogy mi van vele. Kórházban van, hangzott a válasz. A plébános meglátogatta a kórházban, és amikor a folyosóra érkezett és menne a szobájába egy ápoló megy hozzá, aki elmondja, hogy nagyon furcsa ember az a beteg, akit látogatni készül. Senki nem látogatja, de mindig ott tart maga mellett egy széket. Az ápoló nagyon nem értette a helyzetet. Amikor a pap bement Juanhoz, az azt mondta, hogy nap közben, amikor az Úr Jézusnak van egy kis ideje, leül arra a székre és azt mondja: „Juan! Itt vagyok, Jézus! Hogy vagy?” Ez a történet

rámutat, hogy sokan jönnek hasonlóan a Cursillóra.

A következő beszéd, az Apostolság. Ebéd után van ez a beszéd, ami nem a legalkalmasabb, hiszen az emberek álmosak, nehéz az előadónak fenntartani a figyelmet, érdeklődést. Akkor csinálja jól, ha időnként felemeli a hangját, majd leengedi, ezzel ébren tartja a figyelmet. Az egyik előadáson pár másodpercig csöndben maradtam, majd jól felemeltem a hangom, „milyen jó, hogy senki nem alszik!” Igen, ez a Cursillo! Ez az előadás arra való, hogy az emberek ráébredjenek, mit jelent Jézus Krisztussal élni. Ebben a világban, ahol élünk, nagy merészségre van szükségünk, de ez nem csak a mi életünk sajátsága, mi azon az úton megyünk, ahol Jézus már előttünk elment.

Jelenleg Spanyolországban a kormány leveteti a feszületeket a kormányépületekben és az iskolákban. De 1932-ben is megtörtént ez. Ugyanez történt Franciaországban 1902-ben. A feszületeket időnként le akarják venni. Minden 30-40-50 évenként le akarják venni. Mi keresztények zavarjuk a lelkiismeretüket. Jézust Krisztust is üldözték és ő mondta, hogy ha követni akartok, titeket is üldözni fognak. Ennek a világnak az élvezetek tetszenek, a pénz és minden másfajta érték. De mi nem ennek a világnak az értékeit akarjuk. Ha valaki elmondja, hogy nem akarjuk ezeket az élvezeteket, kivágják a nyelvét. Ennek ellenére nem szabad, hogy elveszítsük a kedvünket.

Beszéltem egy emberrel, aki semmirevaló ember volt korábban, majd miután Jézust megismerte, teljes akaratával Jézus mellé állt. Ez az az evangéliumi történet, amikor Jézus a gazdag ifjúval találkozik, majd az szomorúan elmegy. Jézus nem mondja neki, hogy jöjjön vissza, de fájlalta, hogy elment. Mikor egy ilyen fiatal visszafordul Jézushoz, Jézus újból örömmel tekint rá. Ez a fiatal visszajött hozzá. Van, aki visszatér, van, aki nem. Maga az a tény is, hogy mi itt vagyunk, egy hasonló csoda. Megcsonkíthatnak, levághatják a kezem, de nem akadályozhatja meg senki, hogy Jézus Krisztust hirdesse. Jézus mondta, hogy menjetek és hirdessétek az evangéliumot - ez mindnyájunknak szól. A papoknak ez a sajátos feladata, de a világiaknak is, egyénileg és közösen is feladatunk.

Mikor megindultak az első cursillisták, volt közöttük egy, aki túlzásba vitte a feladatát, nem használta az eszét és nem volt benne finomság. Ebben az időben kezdték azokat a fürdőruhákat hordani a fürdőhelyeken, amit bikininek hívnak. Megszólta, aki ilyenben volt a fürdőhelyen. Mallorcán csináltunk kiscsoportos összejevetelt, ahová ő is jött. 50 km-re élt tőlünk, jött a vonaton, ahol találkozott egy fiatal lánnyal, mélyen kivágott ruhában. Megkérdezte tőle, hogy nem fázik? (Meleg nyár volt akkor!) Elkezdődött egy beszélgetés közöttük és utána már tudott beszélni Istenről. Cselekvésben nagyon kell használni az értelmünket, a finomságunkat – fej, akarat és ima. Kezdjük az értelemmel és fejezzük be az imával. Jézusra gondoljunk. Jött egy fiatalember és azt mondta, hogy a következő Cursillóra hozok jelöltet, akit nehéz volt meggyőzni, hogy eljőjön, de jön. Azt mondta büszkén, hogy én hozom el a Cursillóra. Mi pedig azt válaszoltuk, hogy Jézus hívta el a Cursillóra, téged csak felhasznált, hogy szólítgassd. Azt hitte, hogy ő a hős. Az apostoli tett módszere: barátkozni, magad barátjává tenni, és akkor tedd őt Krisztus barátjává. Sok emberrel barátkozunk. Következő lépés, hogy ők elfogadjanak minket barátjuknak. Ezután Krisztus barátjává kell tenni őket. Nem lehet azonnal bevinni a templomba, ez lassú folyamat.

A következő – papi beszéd - a Kegyelmi élet akadályai.

Itt, a második napon nagyon fontos, hogy a munkatársak figyeljenek a jelöltekre, hogy hogyan fogadják a hallott üzeneteket. Fontos, hogy mindig menjünk a kápolnába, hogy a jelöltekben tudatosodjon, hogy folyamatosan hálát adunk az Úrnak. Fantasztikusan működnek ezek a látogatások a kápolnában. Ezek után sokszor elmeséljük egymásnak, hogy amikor visszamegyünk a munkahelyünkre, útba esik egy templom, ahova bemegyünk egy kicsit beszélni az Úrral.

Ezután egy nagyon fontos rollo következik. Bár nincs kategória a rollók között, ez mégis igen

fontos beszéd.

A Vezetőkről szóló beszéd nagyon fontos. Bár ez a cím, hogy vezetők, rosszul hangzik, ne cseréljük ki a szót. Azt mondjuk el, hogy valaki keresztény módon hogyan vezető. Kétfajta vezető van: az egyik, aki a Cursillóban munkatárs, keresztényként vezető, a másik fajta vezető a munkahelyi, vagy iskolai vezető. Azt kell megértetni, hogy ha valaki jó keresztény, akkor saját életének a vezetője. Azt tudja életében tenni, amit szeretne tenni. Anélkül, hogy azzal foglalkozna, hogy mit mondanak róla. Vannak vezetők, akik vezetők a munkájukban, jó vezetők a sportban. Az igazi keresztény vezetők azok, akik a környezetükben igazából hatnak. A Cursillo olyan embereket akar, akik gerincek, akik erős gerincű emberek. Ezért elmondjuk, hogy a Cursillóban bárki lehet vezető. Nem mindenki jó mindennek, de mindenki jó valamire. És akkor lehet annak a valaminek a jó vezetője. De ha nem a saját életemnek szeretnék a vezetője lenni, kell, hogy legyenek bizonyos jó tulajdonságaim. Olyan kereszténnyé kell lennem, akinek van hite, aki a saját vezetésétől hagyja magát irányítani és alázas. Aki az életét szeretné irányítani, annak jó emberi tulajdonságokkal kell rendelkeznie. Ismeri a realitást, komoly önfegyelmekkel kell rendelkeznie, szimpatikusnak és nagylelkűnek, fegyelmezettnak kell lennie. Használok a képességeimet és Istentől kapott szabadságomban élek. Legyen a keresztény vezető kezdeményező. Jó dolgokat kezdeményezek, és nem várok arra, hogy megmondják mit tegyek. Jöhet egy jó apostoli tevékenységre szólító feladat és akkor nem mondhatom, hogy most mit is kell tennem, vagy netán halogatom a tevékenységet. Úgy mondjuk, hogy ernyő nélkül ugrunk ki a repülőből. Felelős vezető úgy tud dönteni, hogy ernyő nélkül ugrik. A nagylelkűség is keresztény vezetői tulajdonság. Mi az Úrral nagyon szűkmarkúan bánunk, tudjuk, hogy az Úr százat ad egyért, mi pedig egyet adunk ezerért. Nagyon szeretem az indiai költőt, Tagore-t. Angliában járt, kereste Jézus Krisztust, majd visszament Indiába. Ott azt nyilatkozta, hogy Jézus, gyere Indiába, mert jobban fogunk bánni Veled, mint az európaiak.

Volt egy koldus, aki mindig az út szélén ült. Egyszer a király hintón jött arra, a koldus azt mondta magában, hogy megnyertem ezt a napot magamnak, a király biztosan ad borraivalót nekem. A király leszállt a hintójáról és odament a koldushoz és azt kérdezte tőle: - Adsz nekem valamit? A király hogy kérhet tőlem valamit? – gondolta a koldus, majd kivett a rongyos zsákjából egy falat ételt, egy szem borsót. Nagyon kicsi dolog, átadta a királynak, aki megköszönte és elköszönt. Borzasztóan csalódott a koldus, nekem kellett adni a királynak egy falatot? Hazament és este kifordította a borsószemeket a zsákjából és volt egy, amelyik aranyból volt. Elkezdett sírni, milyen bolond voltam, hogy nem az összes borsómat adtam neki. Ugyanez történik velünk, ahogy viselkedünk Krisztussal. Igen, én ilyen vagyok az Úrral. Nekem annyi, de annyi ajándékot ad Isten!

Én most jól viselkedek, de amikor ti nem látjátok, akkor nagyon rossz vagyok. Tudom, hogy igen sokat hibázom, de mindig fölkelek. Elesek százszor, de mindig van erőm ahhoz, hogy százegyedszer is fölkeljek. És meg is teszem. Nem az a vezető, aki nem esik el soha, hanem az, aki föl tud állni százegyedszer is és Istenhez tud menni.

1947-ben mondta Eduardo a vezetőkről: nem lehet szétszítani a kegyelmet anélkül, hogy lenne kegyelem. Vannak hamis apostolok, akik az isteni igazság helyett emberi igazságokat osztogatnak. Meséket mondogatnak, hamis apostolok, akik önmagukat keresik, irigyek, akik nem élnek kegyelemben, olyanok, mint a harangok, csak zajt csapnak, de nem győznek meg! Elfelejtették, hogy „Nálam nélkül semmit sem tehettek.” Hamis Krisztust prédikálnak, akik meg akarnak mindent reformálni, még Krisztust is le akarják szedni a keresztről és meghamisítani. Igen, mindig voltak olyanok, akik a kor követelményei szerint magyarazzák Jézust. A hamis apostolok nem apostolok! A világ belefáradt a maskarás karneválba – mondta Bonin 1947-ben.

A vezető éljen élő hittel, reménnyel, szeretettel és alázattal. A kedvesség nem csak az, hogy

alamizsnát adok a szegénynek. Az is lehet kedvesség, ha valaki elmesél egy viccet, s te ugyan már hallottad, mégis nevensz rajta, nem lövöd le a poént. A kedvesség olyan, mint az imádság. A kedvesség szeretet és a részletekben él. Az is lehet kedvesség, hogy én valakit pofon vágok. Talán az nem volt szeretet, amikor az Úr kiüzte a templomból a kereskedőket? Valakinek pofont adok, hogy nemet mondok neki? Jézus azt mondja, ha megütik az egyik arcod, tartsd oda a másikat. Azt nem mondta, hogy ha megkapod a másik pofont, mit csinálj... A vezetők beszéd után a jelöltek tudják, hogy a kápolnába fogunk menni. Az én legutóbbi Cursillómon az történt, hogy az egyik jelölt, aki úgy tűnt, hogy a legjobban eltávolodott a többiektől, a kápolnában azt mondta, hogy én tudom Uram, hogy nem vagyok az úton, de kérlek ne fáradj bele, hogy engem bevárjál.

Nem azt mondom, hogy a Cursillo a legjobb lelki mozgalom a sok közül, de az egyik, hogy Jézus Krisztushoz érkezzünk. Jó, persze nekem ez a legjobb! Nekem azért is a legjobb, mert 7 évig voltam szemináriumban és nagyon sokat beszéltem, illetve hallottam Jézus Krisztusról, de amikor eljöttem a szemináriumból egy évig beszélgettem Jézussal és perlekedtem vele. A vezetők beszéd után a vacsora következik. Utána a szabadban következik egy összejövétel, egy ünneplés a szabad levegőn. Az első este (csütörtök) nehéz, akkor csenedesedést tartunk, majd a péntek arról szól, hogy tükörbe nézünk, milyen piszkosak vagyunk, hogy meglássuk, Ő milyen tiszta. Ezután szombaton találkozunk Krisztussal és szembesítettük a jelölteket Jézussal és még azt is mondjuk, hogy ők vezetők is lehetnek. Ünneplés kezdődik és csodálatos hangulatban vannak. Csodálatos hangulatú fieszta ez a szabad levegőn. Az ünnepség után az következik, hogy megmutatják a rajzokat és elhangzanak a beszédek összefoglalói. Úgy csináljuk, hogy az asztaltársaságból valaki összefoglalja azokat, amiket leírtak és rajzoltak az öt asztalnál. Egy-egy asztal számol be egy-egy beszédről. Felolvassák azt a rövid összefoglalót, amit ők együtt beszéltek meg, bemutatják a rajzaikat, de csak egy személy beszél róla. Minden asztaltól egy beszél, így optimális az idő. Pontozzuk az asztalokat és a végén mindenkinek ugyanaz a pontszáma lesz. Azt mondjuk, hogy az első helyezett asztal főnyereménye az, hogy Kubába utaznak. Ezt a pontozást a munkatársak végzik. Természetesen egyforma pontszámokkal, így aztán senki nem lesz az első. Amikor az esti imádkozáskor a jelöltek elmennek aludni, akkor az asztalfőnökökkel és titkárokkal együtt a kápolnában imádkozunk, amivel megtiszteljük őket. Az asztalfőnökök és titkárok feladatot kapnak: figyeljék az asztaltársaikat, ők hogy látják, hogy kit kell bátorítani, segíteni. Ők akkor már egy kicsit munkatársakká válnak a Cursillóban. Azután ők is elmennek aludni és mi, munkatársak még ott maradunk és megbeszéljük az aznapi benyomásunkat és felkészülünk a vasárnapra.

IV. rész

Következik a vasárnap, amely a közösségről szól. A keresztyénység arról szól, hogy közösségben vagyunk egymással. Megmutatjuk a jelölteknek, hogy nem csak én vagyok és Krisztus fontos, hogy közösségben éljük meg a hitünket. Mallorcán különleges módon kezdjük ezt a napot, az apostoli órával. 8 órakor ébresztés (derűs nevetés a teremben a 8 óra hallatán), igen, de éjfélkor fekdtek le a jelöltek, a munkatársak pedig utána 1-2 órával. Pénteken és szombaton fél 8-kor van ébresztő, vasárnap pedig 8 órakor. Mallorcán a közösség kb. 200-300 ember reggel 7 órára odajön a lelkigyakorlatos ház. Ők ott egy órát imádkoznak, mi pedig a munkatársak szintén imádkozunk, majd bejönnek a lelkigyakorlatos ház udvarába, nagyon figyelve a bejövétel pillanatára.

Akkor ott rázhatják a csengőt, kolompolhatnak a munkatársak az ajtókon. Azt kérik előtte a jelöltektől a munkatársak, hogy ekkor ne mosakodjanak. A közösség elkezd az énekeket, ezek általában mexikói énekek, olyan dalok, amelyek ébresztők és elhangzik a De Colores is,

ezzel ébresztik a cursillistákat, akik kinéznek az ablakon és ott látnak 300 tapsoló, nagyon vidám embert, akik között felfedeznek ismerősöket is és rájönnek, hogy mi is történik itt. Különleges hatása van ennek a zenés ébresztőnek. Ez egy olyan esemény, hogy lemegyünk az udvarra, összeülekezünk a családtagokkal, ismerősökkel. Nagyon sokan sírnak. Nem sok idő, de legalább 10 perc van erre, sajnos több idő nincs. Majd a rektor kiadja az utasítást, hogy a vendégek menjenek el és a jelöltek menjenek a szobáikba, de hiába, nem akarnak. Senki nem akar menni. Mi kényszerítjük őket, hogy menjenek a szobáikba, nagyon nagy éhséget ébresztünk abban a pillanatban. Azt akarjuk elérni, hogy Istenre legyenek éhesek! Azt akarjuk elérni, hogy a mi négyzetméterünkön ébresszük ezt a bizonyos éhséget Isten iránt. Akkor a mallorcai közösség eltávozik és a rektornak ilyenkor meg kell nyugtatni a jelölteket, akik nagyon felpörögtek. Vasárnap reggel nincs szentmise, megyünk reggelizni. Reggeli után készül el a csoportkép, utána elhangzik az első beszéd.

Ez a beszéd a Mi és a világ, - a környezet tanulmányozása. A Cursillo abból született, hogy valaki tanulmányozta a környezetet. Így született, mert XII. Piusz pápa ültette Eduardo fejébe azt a gondolatot 1940-ben elhangzott egyik beszédével, melyben elmondta, hogy kell csinálni egy térképet utcáról-utcára és el kell menni az emberekért (lelkekért), akik eltávolodtak az Istentől. Ezt Rómában mondta a papoknak, hogy ezek a lelkek a tiétek is, nektek kell felkeresni, megkeresni őket. Ez a mondás, hogy fel kell térképezni azt a környezetet, ahol lakunk, ahol élünk, meghatározó volt Eduardo számára, Azt is tudni kell, hogy milyen állapotban vagy te magad, hogy a környezetedbe kimenj.

Ez a beszéd úgy van felépítve, mintha egy harcról, háborúról beszélne. Ez nekünk olyan, mint egy harctér, ott nekünk kell győzni, meg kell nyerni a környezetünket. Akciótervet kell készíteni. Az akcióterv három fő pontból áll: 1./ mi magunk, a mi frontunk. 2./ azok az emberek és személyek, akik ebben a környezetben laknak. 3./ általában a környezetünk. Az elsónél látnunk kell, hogy mi a feladatunk. Magunkkal szembenézni, hogy a tanulás által hogyan fejlődünk. A másodiknál: mintha repülőből látnánk a környezetünket, fentről nézzük úgy, mintha a város fölött repülnénk, és onnan látnánk az embereket. Fogunk látni olyan embereket, akik szeretik az Istent, a másik csoportban vannak azok, akik hisznek Istenben, és jók akarnak lenni. Van egy harmadik csoport, akik azt mondják, hogy hisznek Istenben, de semmi több. És vannak olyanok, akik nem hisznek Istenben, nem is tudnak róla. Van olyan, aki nem hisz Istenben, gyűlöli Istent. Miért kell ezt átlátunk? Hogy mindenki érezze, hogy melyik csoportba tartozik.

Amikor a munkatárs tartja ezt a beszédet, feltérképezi, hogy ki hogy viselkedik, aki megmozdul, akkor az elmondott példa őt érinti, érzékelni lehet, hogy ő melyik csoportba tartozik. Erről még sokat lehetne, kellene mondani, de nincs több idő a kifejtésére. A részletes anyagot el fogom küldeni.

Vannak olyan katolikusok, akik szeretik Istent, akik 24 órában szolgálják Istent. Vannak olyanok, akik passzívak, akik kényelmesek és nem csinálnak semmit, a másik csoport szereti Istent, jól akarnak teljesíteni. Vannak olyan keresztények, akik azért mennek templomba, hogy a szomszéd ne szólja meg. Szent Barbarát (Magyarországon Szent Borbálának ismerjük, legendája szerint a közben járását kérő megmenti a villámcsapástól) csak akkor szólítja, ha viharba kerül. Valaki csak azért megy templomba, hogy lássák, milyen jól felöltözött. Ki hová tartozik?

Ott vannak a munkatársak, a barátok, ezekkel szemben úgy kell viselkedni, hogy ezekhez a barátokhoz a szívükön keresztül közelítünk. Amikor megnyitjuk a szívünket, akkor az eszükre is tudunk hatni.

Ebben a beszédben elmondjuk, hogy milyen a világ, amivel ők a negyedik napon szembesülni fognak. Azt szeretnénk, hogy tudják, a negyedik napon nem fognak mást látni a világban, de más szemmel (szemüveggel) néznek a világra. A munkahelyen ugyanazokkal az emberekkel,

főnökkel, vagy férjjel, vagy feleséggel találkoznak. Egyetlen dolog történt: a Cursillo után új szemmel nézik után a világot. Ez az a váz, csodálatos váz, hogy a dolgokat más szemmel nézze.

Hétfőn ultreyát tartunk és akik vasárnap végeztek, hétfőn már jönnek is. Mi lehetőséget adunk, hogy bárki felálljon, beszéljen, és minimális tapasztalatát megossza. Volt egy férfi, csodálatos volt, amikor elmondta, hogy mi a különbség a Cursillo előtti és a mostani napjai között. Két dolog, ami zseniális volt: Cursillo előtt a munkájából hazament, ahol a felesége, aki ingatlanokkal foglalkozott, azt mondta neki: - Ma semmit nem tudtam eladni. Mire a férje: - Hát mit csináltál egész nap, tétlen voltál? A fia azt kérdezte tőle: - Papa, elviszel az egyetemre a kocsival? Erre az apa: - Miért vigyelek el az egyetemre, én dolgoztam, elfáradtam, most pihennék. De a fiú kérte tovább, erre elindult volna az apa, viszont a kocsi nem indult. Mérgelődött, le kell cserélni ezt a vacak autót – mondta. Mi történt ezzel a férfival a Cursillo után az első napon? Hazament, azt mondja a felesége, hogy nem adtam el semmit ma. A férje azt válaszolta: - Ne keseredj el, majd holnap jobb lesz. A fia kérte, hogy vigye el az egyetemre. A válasz: - Jól van, nem éppen erre gondoltam, de gyere. Nem indul a kocsi, mire azt mondja a fiú, hogy vegyünk már egy másik autót. - Jó, kisfiam ne mérgelődj, mindjárt indulni fog. Nagyon jól mondta el a két szemüvegen át nézve a dolgokat, ahogy összehasonlította, ugyanaz a történet, csak teljesen más szemmel.

A Kegyelmi élet – papi beszéd. A szárnyas oltárról beszél a pap - mi szolgálati lapnak mondjuk – ennek a vállalása önkéntes Jézus felé.

Majd következik a mise. Ez nem különbözik semmiben az előző napi miséktől. Ezen a misén a cursillista már úgy vesz részt, hogy meg van győzve, új élete van! Törekedni kell, hogy ez a mise pontosan olyan legyen, mint bárhol máshol. Mallorcán megtörtént, hogy egy speciális, ünnepi misét akartak tartani, ezért meg kellett győzni a papokat és a munkatársakat, hogy ne legyen így. Egy szabály van, hogy a munkatársak ugyanúgy éljenek mindenütt, a Cursillon is, mint a normális életükben. Az új cursillisták lássák, hogy Arsenio ugyanolyan a lelkigyakorlatos házban, otthon vagy a munkahelyén. Különben azt mondják, hogy Arsenio hazudott. Ezért kell a misének ugyanolyannak lennie, mint máshol.

Összeszedjük a szárnyas oltárokat, amibe beírták, hogy mit szeretnének tenni. A pap összeszedi őket, el kell mondania, hogy senki nem olvassa el a bejegyzéseiket, felajánlásaikat, ezek az oltárra fognak kerülni.

Majd jön az ebéd, és ebéd után a Keresztény közösség beszéd. Ez a beszéd arról szól, hogy mi az apostoli tevékenység a gyakorlatban és annak gyakorlása a közösségben. Mert mi nem tudjuk megmenteni magunkat egyedül. Közösségben élünk. A hívő keresztény olyan, mint keresztény közösségek magja. A kegyelemben közösségben együtt élnek, olyan légkörben, amely lehetővé teszi, hogy megéljék és továbbadják az Evangéliumot a világnak. Itt azt mondjuk el, hogy amikor az Cursillo az USA-ba megérkezett, ahová két mallorcai pilóta vitte el, akiknek repülőgyakorlatuk volt éppen akkor. A Cursillót frissen végezték el és annyira telve voltak a Cursillo szellemiségével, hogy a gyakorlatok közötti szünetekben kihasználták az időt és szervezték a Cursillókat. 1957-ben és 1958-ban történt Kaliforniában, úgy mondjuk, hogy ők akkor „bevették” Kaliforniát a Cursillo számára, majd onnan került át a Cursillo Mexikóba.

1949-ben foglyok voltak Palma de Mallorcán. Két olyan rabról beszélek, akiket halálra ítélték. A börtönben szolgáló pap felajánlotta a gyónást, de ők visszautasították. A Cursillo akkor indult. Ez a pap felhívta Eduardót, tanácsot és segítséget kért a két halálraítélt lelki üdvéért. Eduardo elment egy társával a börtönbe, és találkoztak a két rabbal. A két rab ételt és cigarettát kért. Egész este együtt voltak. Amikor elérkezett a megfelelő pillanat, Eduardo azt

mondja az egyik rabnak: Ne neved ki, de te szerencsés vagy, mert egy órán belül találkozol Istennel! Kérlek, amikor találkozol vele, mondd meg, hogy én kérem, hogy segítsen neked. Amikor ezt elmondta, az egyik rab azt kérte, hogy egy levelet írasson a családjának. Ebben azt üzenté a családjának, hogy ne szomorkodjanak érte, biztos abban, hogy Istennel fog találkozni. Mielőtt végrehajtották az ítéletet, kérte Eduardót: - Add nekem a te Krisztusod! Amikor az ítéletet végrehajtották, Eduardo keresztje a kezében volt. A keresztény közösség beszédben el szoktuk mondani, hogy mialatt Eduardo bent volt a börtönben, egy keresztény közösség a börtön előtt térden állva imádkozott Eduardoért, hogy a küldetését végre tudja hajtani. Ebből látható, hogy mennyire fontos a közösség ereje. Ne történjen úgy velünk, mint az idősebb testvérrel, a tékozló fiú bátyjával, aki nem örült annak, hogy az öccse hazajött. Sajnos, a testvér nem örült az öccse hazajöttének. A közösség azt jelenti, hogy amikor az atya azt mondja, hogy leöljük a borjút és együtt örülünk a hazajött testvérnek, akkor mindannyian együtt örülünk. Úgy tudunk növekedni, hogy közösségben élünk. Úgy tudjuk megélni az Evangéliumot, hogy közösségben vagyunk és az Atyáról beszélünk. Mindenki a saját helyén, így növekszik az Egyház.

Következik A 4. örök nap beszéd, amit úgy is mondunk, hogy cursillista a Cursillón kívül. Ez a beszéd arról szól, hogy éljen a cursillista, miután visszacsatlakozott a világba. Hogyan tartsa meg és élje meg azt, amit a Cursillón hallott. Fontos ez a beszéd és itt hangzik el a "teljes biztonság". Ez mit jelent? Azt, amit az első nap mondtunk, hogy mi garantálni fogjuk neked a boldogságot, amennyiben te is akarod. Most érkezett el a pillanat, hogy hazamegyünk, és most átnyújtunk neked egy biztosítékot. Mit kell tenned, hogy a te aláírásod érvényes legyen ezen a szerződésen? 1./ Legyen kiscsoportod, 2./ járj ultreyára – ez lesz a te biztosítási kötvényed!

Vacsora után van a záróünnepség. Ekkor minden asztaltól egy ember elmondja, hogy milyen benyomásai vannak. Kihívunk bárkit, aki szeretné elmondani, hogy mit élt át. Csak aki akar! Kihívunk a záróeseményre érkezett vendégek közül is személyeket és a munkatársak is elmondják az élményeiket. Az eseményt a pap és a rektor fejezi be. Felmegyünk az oltár elé és a rektor személy szerint mindenkit kihív és a pap átadja neki a szárnyas oltárt és a szemébe mondja, hogy „Krisztus számít rád!” – amire ők igenlően válaszolnak. Majd amikor mindenkinek átadja a pap a szárnyas oltárt, együtt imádkozzuk a Miatyánkot és elénekelünk három éneket. Hálát adunk mindazokért, akik imádkoztak értünk, majd együtt imádkozunk a következő Cursilloért. Tapssal zárjuk a záróeseményt. Van, amikor ez 10 percig is eltart az Oltáriszentségnél. Legvégén a De Colorest énekeljük el és a munkatársak külön is elköszönnek az Úrtól az Oltáriszentség előtt.

V. rész

A negyedik örök napot nem is lehet nagyon másképp élni, majdnem úgy mint a Cursillo előtt. Csak abban változik, hogy tiszta szemüvegen át nézi az ember a világot. Példa: megyek az úton és egy autós örülten előz, ilyenkor az emberek káromkodni szeretnek, én viszont csöndben maradok.

A negyedik örök nap feltétele: 1./ legyen kiscsoportod, 2./ járj ultreyára – ez lesz a te biztosítási kötvényed, ahogy már mondtam. Ez a teljes biztonság.

Minden egyes mozgalomnak megvan a saját stílusa, célja, apostoli módszere és mindegyik kitűnő és kiváló. A Cursillóban a negyedik nap különleges dolog. Semmi más, úgy élünk, mint az addigi dolgainkban, de más szemmel látunk. Minden mozgalomnak megvan a sajátossága. Hogy bent tudjunk maradni a mozgalomban és növekedni tudjunk, két fontos dolog van. Kipróbált, kitalált dolgok:, a kiscsoport és az ultreya. Van még a munkatársi iskola is. Világosan kell lássuk, hogy miért csinálunk Cursillókat, azért, hogy eljussunk az eltávolodottakhoz, és megmondjuk nekik, hogy szereti őket az Isten. Ezután mindenki azt csinál, amit akar, de ezt a tanúságtételt nekünk el kell mondani! Kell, hogy adjunk nekik egy saját négyzetmétert, lássák, amikor elhalad a mi négyzetméterünk mellett, hogy tudja, Isten szereti őt. Utána csináljon bármit. Miért mondom, hogy utána csináljon azt, amit akar? Az én küldetésem az, hogy aki mellettem van, az megtudja, hogy Isten szereti őt, az én küldetésem az, hogy ezt elmondjam neki, nem azt kell elmondanom, hogy gyónjál meg, hogy térjél meg. Nem, ez az én elsődleges küldetésem, ezt ő majd megteszi, ha akarja, én egy éhséget ébreszték benne, hogy a lépést ő megtegye. Nekem az a feladatam, hogy elmondjam, hogy szeret az Isten, és ha te akarod, akkor te boldog leszel. Nem adok se pénzt, se aranyat, egyetlen egy dolog, amit én adhatok, hogy elmondom: Isten szeret téged! Más módszerek is vannak, azok is nagyon jók. A Cursillo azért lett kitalálva, hogy elmondjuk az embereknek, hogy Isten szereti őket. Három fő területem van, amivel teendőm van: a házam, a munkahelyem és mindazok a helyek, ahová járok ezeken kívül, akár kikapcsolódni is. Az én kiscsoportom tagjai ezekben a napokban a mindennapos tevékenységeiket értünk ajánlják fel. A kiscsoport nem jelent mást, mint szeretetben élni az életünket. A kiscsoportokban ugyanazt a titoktartást kell tenned, mint a papoknak a gyóntatószékben hallottakról. A társaid titkait nem pletykálhatod el senki másnak. Ezt én nem tehetem és ő sem beszélhet arról, ami hétről hétre történik, ezekről nem beszélünk, és ez így fantasztikus. A csoportban teljes intimitás van. Egy pap társammal, akivel egy csoportban vagyok, Eduardo 45 éven keresztül volt kiscsoportban, és még két emberrel. Amikor Eduardo meghalt, ez a három személy velem helyettesítette Eduardot, engem hívtak meg a csoportban az ő helyére, ami nekem igen nagy megtiszteltetés volt. Most sajnos az egyik személy három hete beteg volt, nála tartottuk a kiscsoportos találkozót.

Ultreya: ez a kiscsoportok találkozója. Ott nincs az az intimitás, mint ami a kiscsoportokban van, itt ismerkednek egymással az emberek. Mallorcán a közösség nagyon erős. Az ultreya három pontját csináljuk: 20 percben megosztjuk kiscsoportban a szívünk örömeit, bánatát. Az ultreyán nem ugyanazokkal a személyekkel alakítunk kiscsoportot, mindig másokkal beszélgetünk. Itt nem számolunk be arról, hogy hányszor járunk szentmisére, azt mondjuk el, hogy mikor éreztem magam legközelebb Jézushoz. Nagyon szép pillanat, amikor beszámolok arról, hogy mikor éreztem legintenzívebben Isten jelenlétét. Amikor a barátod megosztja veled, hogy melyik pillanatban volt közel Istenhez, azt is elmondjuk, hogy milyen apostoli munkát tudtunk végezni az eltelt időben. Apostoli siker lehet, hogy mit tettem másokért, akár magamért. Apostoli sikerem: elmentem egy süteményes boltba és vettem magamnak egy kicsi süteményt, 80 centbe került. Elfelejtettem kifizetni. Ettem az utcán a süteményt, amikor vagy 200 méterre voltam az üzlettől és eszembe jutott, te jó ég, nem fizettem ki a süteményt. Majd megfordult a fejembe, hogy csak 80 cent, nem nagy pénz. Visszafordultam, megkerestem a kislányt, aki a süteményt eladta nekem. Úgy, hogy ne vegye észre a főnöke, nehogy bajt okozzak neki, elmondtam, hogy elfelejtettem kifizetni a 80 centet. Ez egy apostoli cselekedet volt. Ott várakozott egy asszony. Egy nagyobb süteményt csomagoltak neki, ő látta, hogy én elvittem a süteményt. Ez az asszony azt mondta, hogy vannak még jó emberek a földön. Ez egy apostoli siker volt. De azt is elmondjuk a kiscsoportban, hogy milyen bajaink,

elbukásaink voltak. Az ultreyán valaki mond egy tanúságtételt, ez nem egy tanítás, ez tanúságtétel. A közösségnek elmondja, hogy Jézust hogy élte meg, majd a találkozózt a pap zárja. A pap egy kis összefoglalót mond, amit hozzákapcsol egy evangéliumi részhez. Itt is hangsúlyozzuk, hogy a cél a kiscsoport alakítása. A Cursillónak (a három napnak) az lesz a gyümölcse, ha kiscsoportunk lesz és járunk ultreyára. Van olyan, aki a kiscsoportján és az ultreyán túl még elmegy a munkatársak iskolájába is, belőle lehet a munkatárs. De aki csak az első lépésig jut, az is nagyon jó. Az első állomás is ugyanolyan jó a cursillista számára, mint akik a további állomásokig is eljutnak. Ha Magyarországon mindenki meggyújtja az egy négyzetméteren a saját gyertyáját és az összes egy négyzetméteren meggyújtott gyertyáját egymás mellé raknánk, ki lehetne olvasni, hogy Isten szeret engem. Amikor én a repülőben ülök, azt láthatnám /vagy aki Magyarországra érkezik, vagy innen elutazik, /hogy Isten szereti Magyarországot.

VI. rész

Tegnap arról beszéltem, hogy a világon sokan imádkoznak értünk most is. Egy különös palanca jött, amit nem fogok felolvasni, de elmondom, Texasból jött, Arenó püspök írja, hogy a Szentlélek legyen velünk, hogy imádkozik értünk és kéri Istent, hogy ez a tapasztalat segítsen mindnyájunkat, hogy Istenhez közelebb kerüljenek a magyar cursillisták, családtagjaik, a munkatársak. Palma de Mallorcán ma nagy esemény zajlik: egy női Cursillo fejeződik be. Most három éve, hogy meghalt Eduardo Bonin. Tartsuk szívünkben Eduardót mindannyian, imádkozzunk érte. Azok is imádkoznak, akik most végzik a Cursillót Mallorcán.

Arra gondoltam, hogy az utócursillóról beszéljünk, bár tegnap már volt szó róla. Talán ma részletesebben tudom mondani, hogyan működik a kiscsoport és az ultreya, kérem, hogy kérdezzetek, ami titeket érdekel erről.

- Jól hallottuk, hogy a nálunk „asztalbeszélgetések”-nek hívott megosztások nem az asztaloknál, hanem folyosón beszélgetve történnek?
A.P. Az előadások után nem beszélgetünk az asztal körül. Az előadás utáni kis pihenés 20 percig is eltarthat, melyből 10 perc alatt foglalják össze az előadáson hallottakat, a másik ca. 10 percben rajzolják le, amiről beszéltek. Persze nem vesszük nagyon komolyan ezt a 10 percet, hagyunk egy kis szabadságot is. A munkatársak, akik az asztalnál vannak, segítik őket, hogy jól beszéljenek az elhangzottakról, amikor ezzel készen vannak, akkor pihenünk. Fontos, hogy a munkatársak és a rektor ezekben a szabad időkben beszélgessenek. A rektor beszélgessen azokkal a munkatársakkal, akik ott az asztalokban vannak, de ezen túl a rektor mindenkivel beszéljen a Cursillo három napja alatt, járjon körbe. A rektor mindenkivel legalább 1-2 mondatot tudjon váltani.

- Mi arra törekszünk, hogy legalább 30 perc legyen az előadás után a beszélgetésre az asztalokban. Ebben a 30 percen szintén van 10 perc a rajzolásra, a megmaradt 20 percen a jelöltek mondják el 3-4 percen a beszédhez kapcsolódó véleményüket és ehhez irányított kérdéseket adunk.

A. P. A Cursillo tanúságtétel mindenek előtt. Fontos, hogy a jelöltek megértsék a rollók vázlatát. A Cursillo célja nem az, hogy katekézist vagy hitoktatást adjon. Az én Cursillómon csak 2-3 gondolatot szoktam adni az embereknek. Az biztos, hogy én egy más környezetben nevelkedtem. Ugyancsak fontos, hogy a résztvevők jegyzeteljenek a füzetükbe, miközben hallgatják az előadást, az elhangzott lényegét így magukévá tegyék. Az utócursillóban ők érdekelve vannak, ha beszélgetünk az előadások tartalmáról. A három napnak a gondolata

mindenképpen a karizmatikus fellángolás.

Ha részletesebben akarunk beszélni az előadások anyagáról, azt mi az utó cursillón beszéljük meg. Az a fontos, hogy a következő három dolog meglegyen:

1. találkozzon önmagával, így elfogadja, hogy 2. találkozik Istennel, majd ezekből következik, hogy 3. találkozik a közösséggel. Kell, hogy a beszédek során érezzék mindhármat. Érezzék, hogy Isten végtelen nagy szeretettel szeret bennünket. A kegyelem előadásban halljuk, hogy legyünk igazi személyek a világban, és hogyan legyünk igazi hívő emberek az egyházban. Használjuk fel azokat a kegyelmeket, amiket az Úr ad minden pillanatban - ez a hit beszéd, amit mi megélünk. Jézus és én együtt többséget képezünk a világban, ez a vallásosság előadás. Istennek a jobb megismerését a tanulás előadásban halljuk. Hogy az életben jobb vezetők legyünk, beszélünk arról, hogyan múljuk felül az összes akadályt, amit a gonosz szellem teremt. Így csak Isten szeretetéről tudunk tanúságot tenni a világban. Minden lelkeségi mozgalomnak megvan a saját módszere, így a Cursillónak is. Ezek az eszközök segítenek, hogy a hitben növekedjünk.

• Az asztalbeszélgetésekben mi a főnök és a titkár feladata?

A. P. Ez elsősorban jelképes dolog, bizonyos rend. Fontos, hogy legyen egy főnök az asztalnál, hogy maradjunk a tárgynál. Erre kell figyelnie a főnöknek. A titkárnak össze kell tudni fogni a dolgokat. Ezért kell olyan titkárt választani, aki jól összefoglalja az asztalnál hallottakat.

• A munkatársak személye ismert a kezdetektől fogva?

A. P. Soha nem mondjuk meg, hogy kik a munkatársak, de a jelenlévők felfedezik, hogy ők a munkatársak, de soha nem mutatkoznak be munkatársként.

• A titkár szerepére visszatérve, a három nap alatt mindig ugyanaz a személy a titkár?

A. P. Igen, nem változik a személy.

• A vázlatok ismertetése után, a tanúságtételek után a tanítórész rovására csak tanúságtétel történik?

A. P. Az előadások olyanok, mint egy fa. Gyökerei szilárdak, erős törzse, erős ágai vannak. Ez a tanítás. Fel tudjuk díszíteni ezt a fát levelekkel, virágokkal, ez a mi hozzáadott tanúságtételünk. A tanítás állandó, a díszítés, ami nagyon fontos, különböző. Azonosuljon a tanítással, vagyis a fa törzsével, hogy például a vallásosság vagy a jámborság előadásban az előadó természetesen azonosuljon a tanítással, hiszen akkor tud igazi tanúságot tenni.

• Ha el akarom mondani a vázlatot és a magam tanúságtételét, akkor kifutunk az időből, kénytelenek vagyunk időnként egy-egy ágat lefűrészelni, mert időben nem jön össze a dolog.

A. P. Ennek a fának a törzséből jönnek erős és gyenge ágak is. Ahogyan én látom: tanítás és ehhez a saját tanúságtételemet teszem. Nagyon fontos, hogy az előadó azonosuljon a témával.

• A vezetők beszédet vége: ha ebben a beszédben csak a vázlatot mondom el, akkor az elmélyülésből és a vázlatból elveszek. Nagyon megy az idő a vázlat elmondásával.

A. P. Ha olyan erős a vázlat és olyan sok anyag van benne, hogy a személyes tanúságtétel nem hangzik el, az baj. Fontos, hogy személyes tanúságtétel legyen benne. Például arra készültem, hogy ma délelőtt a kiscsoportról is beszéljek. Arról szerettem volna beszélni, amikor a Cursillo után megtartjuk a kiscsoportos összejöveteleinket. Itt van egy nagy csomag papír, amiről biztosan már nem tudunk beszélni.

• Tegnap a püspök atya tett említést, hogy menjünk vissza az alapokhoz. Derék törekvés, de

nem értem az alaptételt. Venezuelában rögzítették a vázlatok egy részét és ezután keletkezett az, amiből ma szerte a világon dolgoznak. Amit 1992-ben adtak ki az USA-ban. Két alapidokumentum, az Ideas Fundamentales és az 1992-ben Kanadában kiadott Vezetők kézikönyve, ami az USA-ból származik. A Cursillo fejlődése során eljutott mindenkihez. Ennek alapján dolgozunk mi. Milyen alapokhoz kell visszamenni? Mi a helyes út?

A. P. A Cursillo eredetétől kezdve sok újabb alkalmazás történt az eredetihez képest. A különböző átdolgozások egymásra halmozódtak, és szépen lassan eltértek az eredeti gondolattól. Az USA-ban a Vezetők kézikönyve és az Ideas Fundamentales című könyv használatos. Az első Cursillo, amit Mallorcán a Vezetők kézikönyve alapján tartottak, két forrásból táplálkozik. Az 1965 és 1985 közötti időszakban sok fejlődés volt. 2002-2003-tól kezdve van egy visszatérés Spanyolországban, Venezuelában és Brazíliában. Az USA-ban a régi Vezetők kézikönyvét most szerkesztik. A Világ Titkárság törekvése is visszatérés a Cursillo eredeti alapjaihoz. Ezeket a visszatéréseket a legjobb szándékkal csinálják. Ezek a fejlődések, amik történtek a Cursilloban, azért történtek, hogy beágyazzák a Cursillót a plébániai tevékenységekbe. Ezek a fejlesztések a papok oldaláról érkeztek, ami természetesen jó szándék. Egy plébánián sokféle lelkeségi mozgalom van, amikben azok a személyek vesznek részt, akik ugyanazon a plébánián találkoznak. A Cursillo eredeti elképzelése, hogy a világban apostolkodjunk. XII. Pius pápa (1876-1958) kérte a plébánosoktól, hogy figyeljenek a területükön lévő nem-hívókra – akik éppen hozzád tartoznak -, mint a hívők. Ezt a gondolatot VI. Pál pápa (1897-1978) és II. János Pál pápa (1920-2005) is osztotta, dolgozzunk a világban, mindannyian a környezetünkben. Ezért született a Cursillo. Nem azért, hogy a plébániának legyen egy szervezete. Amit egy cursillista egy plébánián meg tud tenni, azt nagyon fontos, hogy megtegye, de nem az a célja a Cursillónak, hogy erre képezze ki a cursillistát. A Cursillo célja az, hogy oda menjen a cursillista, ahová a pap nem tud elmenni és kapcsolják be az embereket a plébániákra. A nem hívőket és a kevésbé hívőket egyaránt.

- Igen, mi mindannyian így gondoljuk.

A.P. Portugáliában, Itáliában jártam. Ezekben az országokban is elmondták, hogy szeretnének visszatérni az alapvető gondolatokhoz.

- Mit kell tennünk ebben a helyzetben? Várjunk egy egységes alapra és azt fordítsuk le?

A. P. Székely püspök atya azt kérte, hogy csináljam meg ezt a dokumentumot. A rektornak a vezérfonala és a munkatársaknak a vezérfonala legyen meg. Most ezen a két könyvön dolgozom és a püspök úrnak küldöm meg, hogy itt Magyarországon publikálható legyen. Minden út Rómába visz, de mindegyik út egy út. Ha nekem megvan a saját utam, akkor ne akarjak másokat utánozni. A Cursillo úgy születik meg, ahogy én most itt elmondom. Amit ti csináltok az nagyon jó! Spanyolországban csinálnak vegyes Cursillokat, férfiak és nők együtt, ez egy másfajta Cursillo és ez nem az eredeti Cursillo. Az eredeti külön három nap a férfiak és külön három nap a nők számára, tehát ez a mostani spanyol nem az eredeti. Például lehet kétnapos Cursillokat is csinálni, de az nem az eredeti Cursillo. Van, aki egynapos Cursillót akar csinálni, jó, de az sem az eredeti.

- Alapvető dolog, hogy visszamegyünk az eredeti tanításhoz? Például a rendi szabályzatot soha nem szó szerint teljesítem, mert a szabály arra való, hogy a Lélek minél szabadabban működjön. Ebben az esetben a Cursillo Lelke minél szabadabban működjön. (Hofher József SJ)

A. P. Egyetértek veled. A betű, az betű. A Lélek, ami él. Egy szerzetes lehet klauzurában élő, vagy a világban élő. A Cursillo abból születik, hogy mi tegyünk tanúságot ott, ahol élünk és vagyunk. A legfontosabbak legyenek rögzítve, de maradjon játéktér, erre kapunk is

lehetőséget.

Amikor 1948-ban megszületett a Cursillo, nem volt megírva az Ideas Fundamentales. Majd következett egy világtalálkozó Mallorcán és akkor fogalmazódott meg, hogy csináljunk egy könyvet, amelyben leírjuk a Cursillo alapvető gondolatait. Ezt egy venezuelai spanyol pap (Tesario Hill) kezdeményezte. Meg is egyeztek az akkori cursillisták, hogy elkészül ez a könyv. Két-három év múlva megjelent az Ideas Fundamentales. Majd ezt követően négy pap (az egyik püspök) elhatározta, hogy átdolgozzák ezt a könyvet és ehhez alakítanak egy bizottságot. Eduardo Bonin ezt nem fogadta el, de ennek ellenére mégiscsak elkészült az átdolgozás, amely az Ideas Fundamentales második – változtatott – kiadása lett. Ez nagyon különbözik az első kiadástól. A második kiadás az, amit ma ismerünk! Tehát – sajnos – ezt ismerjük mi most.

Kérdezitek, hogy mi az Ideas Fundamentales 1-hez képest az alapvető változtatás? Hogy mi a kettő között a különbség, eltérés? A második kiadásban az szerepel, hogy a cursillisták a plébániák szolgálatára legyenek, tehát a második kiadás klerikális lett! Akváriumban keressük a halakat. 15-20 évig nem szólt Eduardo erről, de volt egy kanadai pap, aki kérte Eduardot, hogy mondja meg mi a véleménye erről. 1992-ben volt Mallorcán egy olyan kongresszus, melyen a Cursillo alapvető igazságairól beszéltek. 2002-ben megtartották a második beszélgetést, amelyben a Cursillo alap-karizmájáról beszéltek. Majd ezt követte hamarosan a harmadik találkozó, ahol a negyedik napról, a lelkiségről volt szó. Tesario Hill Venezuelában nagyszerű munkát végzett, egész Dél-Amerikában is, azonban sajnos eltért a Cursillo alapvető dokumentumától. Levélváltás történt Eduardo és Tesario Hill között, melyben megemlítik a különbözőségeket, amelyek vannak. Pater Hill megírta Boninnak, hogy egyetértek veled ebben és ebben, Eduardo válasza, hogy ez nem így van, mert ti nem úgy csináljátok, ahogy jó lenne. Az utolsó 10 évben komoly törekvés van arra, hogy visszatérjünk az eredeti forrásokhoz.

- Menjünk vissza az eredeti, bonini gyökerekhez.
  - A plébániák missziós tevékenységet csináljanak kifelé, ez lenne a normális. Mást értenek a plébániái munkán. Misszió, ez a legfontosabb.
- A. P. Akármit teszünk az Úrért, az nagyszerű és jó. A lényeg, hogy mit teszünk, nem annyira az, hogy hogyan. A lényeg, hogy mit.

- A kiscsoportok a Cursillo után a plébános vezetésével dolgozzanak?
- A. P. Minden csoportnak, mely a plébániákon működik megvan a saját célja. A plébánián legyen világi hívő, aki a plébánossal együttműködik. A világi hívők csinálnak például hitoktatást. A Cursillónak nem az a feladata, hogy ezekben a munkákban vegyenek részt a cursillisták, de ott lehetnek. Ha egy plébános kéri, hogy segítsek, odamegyek segítek neki. Nem az a célja a Cursillónak, hogy ezekben segítsen, hanem mint keresztény megyek oda, aki ehhez a plébániához tartozik. Madridban volt egy nagy találkozó, ahol beszéltem a Cursillóról, elmondtam, hogy a cursillista feladata, hogy alakítsa a környezetét mindenütt a világon. Egy 10 fős asztalnál erről beszélünk. Vártam, amíg mindenki elmondja a magáét. Arról beszéltek, hogy a környezetükben börtönben, kórházban, plébánián, ki hol tevékenykedik. Azt válaszoltam, hogy nem ezek a mi környezetünk, az én környezetem a saját házam, a vállalat, ahol dolgozom és a hely, ahol a szabadidőmet töltöm. Erről a környezetről írt XII. Pius pápa, amiről már beszéltem, és ez volt Szent Pál környezete is. Mallorcán lakom, de Spanyolországban más területeken is dolgozom. Az ottani plébánossal jóban vagyok, szívesen segíték a plébánián. Mint cursillista az a feladatom, hogy tanúbizonyosságot tegyek azok között az emberek között, ahol élek. Szentmisékre járok minden nap, az autóbuzsmegállónál mindig találkozom 4-5 személlyel, ugyanabban az időben. Üdvözöljük egymást, beszélgetünk. Két évvel ezelőtt még senki nem mondott semmit a

másiknak. Először köszöntöttem őket, - hová mész? - mit csinálsz? – másfele néztek, nem szóltak hozzám. Mára már teljesen megváltozott, megbarátkoztak, beszélgetünk. Ez lassan alakult ki, kijött az is, hogy én a templomba megyek, meglepte őket, hogy ilyen korán szentmisére megyek és innentől kezdtünk el Istenről beszélgetni. Ez a tanúságtételem, sajnos kevesen csinálják meg. Ezt kellene, hogy csináljuk mindannyian. Ez a Cursillo apostolságának a célja.

Hogyan tartunk kapcsolatot azokkal a jelöltekkel, akik befejezték a Cursillót? Akik a Cursillo három napján részt vettek, ahol én rektor voltam, igyekeztem velük kapcsolatban maradni, pl. mindenkiről van egy lap és erre ráírom a születés- és a névnapját. Figyelem és azon a napon felhívom és gratulálok neki. Vagy, ha lesz egy ünnep a városban, megkérdezem, hogy mész-e erre az ünnepre, amit a város szervez? Ezeket az alkalmakat mindig fel kell használni a keresésükre, de tiszteletben kell tartani a szabadságukat. Gyere velem a templomba, azt mondja, hogy nem, mert máshová kell menni. Gyere, igyunk egy kávé, - oda megyek. Amikor megittuk a kávé, most megyek a misére, elkísérsz? Misére nem megyünk együtt, de bejön velem a templomba, hogy üdvözljük Jézust és akkor egy rövid időre bejön a templomba. Nem lehet először azt mondani, hogy gyónjál, áldozzál, ezt majd később. Egy hónap múlva meghívom őket egy találkozásra, ultreyára, akkor majdnem mindenki eljön. Arról beszélünk, hogy mi történt a Cursillóban. Egy kicsit beszámoló, hogy lelkileg hogy ment az azóta eltelt egy hónap a Cursillo után és a végén megegyezünk abban, hogy más alkalommal is találkozunk. A következő alkalommal elmondhatjuk neki, hogy beszéljünk erről és erről az előadásról, amiről szó volt a Cursillóban. Akkor fel tudjuk tenni a kérdést, hogy mi érdekel téged? Legyen taktikánk, hogy finoman, szeretettel viselkedjünk, ne sértünk meg senkit, a szabadságát és ne erőszakoljuk rá a mi elgondolásainkat a másokra. Mindig arra kell nézni, hogy Jézus ezt hogyan csinálta. A gazdag ifjúval kapcsolatban Jézusnak nagyon fájt, hogy elment.

Valaki megkérdezte, hogy Mallorcán miért nincs könyvünk, ami az összes előadást összefoglalja a Cursillóról? Azért, mert a betű öl, a Lélek éltet.

Mi a Cursillo sajátossága a negyedik napon? Ahogy mondtam már, a kiscsoport és az ultreya. A kiscsoport, hogy 3-4 baráttal összejössz. A kiscsoport a szabadságról szól. Jézus Krisztus nevében jövünk össze. Mindig ugyanazon a fix napon, órában találkozunk. Amikor összejöttök, határozzátok el, hogy mit fogtok csinálni. Ahogy már korábban elmondtam, kezdjük imádkozással, a szárnyasoltár alapján mit tettem, megvizsgálom a lelkiismeretemet, megnéztem, hogy kegyelemben éltem-e? Elmondom, hogy mi volt az a leggyönyörűbb élményem, amikor Isten közelében éreztem magam. A másik, amiről beszélj, hogy mit tettél az apostolságban. Beszélj arról is, hogy mit hibáztál, vagy mit nem éreztél jónak magadban. Jó, hogy van elhatározás, hogy mit teszek a jövő héten majd. A találkozás végén hálát adunk az Úrnak az összejövételért.

Itt csak annyi történt, hogy te négy barátoddal megosztottad az életedet. Az örömeinket és a szomorúságainkat folyamatosan meg tudjuk osztani és ez a szabadság egy nagyon magasszintű légkörét teremti meg. Ez a szabadság az egymás iránti szeretet, amit Jézus mondott. Ennyi a kiscsoport célja. Ez pont olyan, mint amikor azt kérdezik, hogy milyen a Cursillo? Addig nem tudod, hogy milyen a kiscsoport, amíg nem élted át. Lehetnek papok is a beszélgetéseinken, a miénken sokszor vesz részt egy pap is. A negyedik örök napot úgy is hívhatjuk, hogy személyes kapcsolat.

Ezután az összes kisközösség összejövetele az ultreya. Ez pedig szabadság az egész közösség szintjén. Az ultreyán a legfontosabb valakinek a tanúságtétele. Utána lehet, hogy egy pár személy reflektál az elmondottakra, hogy mi érintette meg a szívét. Mindezek után egy pap bezárja a találkozót. Hálát ad, ha van ott kápolna, akkor együtt menjünk oda, ha nincs, hálát adunk együtt. A papnak itt nem kell beszédet tartania, amit a cursillista a tanúságtételével

csinált. Annyi kell csak, hogy az Evangélium tükrén keresztül elvarrja a szálakat. Mivel az ultreyán rövidebb az idő a személyes beszélgetésre, ez nem is olyan intim megosztás, mint a néhány fővel a kiscsoportban.

• Van-e Cursillós papok találkozója?

A. P. Igen, van! Különböző országokban van, de sok helyen is, hogy 4-5 Cursillós pap találkozik. De az is nagyon jó, hogy ha egy pap egy kiscsoporthoz tartozik.

Elmondom, hogy 60 év után mi az, ami leginkább megmarad a jól működő kiscsoportokban.

A kiscsoport és az ultreya után mindig új és nagy lelkesedéssel megyünk haza.

Egyszer beszéltem Olaszországban az ultreyáról, hogy az ultreya az a hely, ahol a természetfölöttit a természetes szinten tudjuk megélni. Azért megyünk az ultreyára, hogy még keresztényibbnek érezzük magunkat, kapcsolatban legyünk a testvéreinkkel. Itt kapcsolatba kerülök olyanokkal, akik nagyobbak, és akik kisebbek nálam, így tanulunk egymástól. Hogy keresztények tudjunk lenni örömmel és ezzel egymást megfertőzzük. Felfedezzük Krisztust a tevékenységeinkben és erre felhívjuk egymás figyelmét.